HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a patra)

16 septembrie 2013 *

„Politica externă și de securitate comună — Măsuri restrictive luate împotriva Iranului în scopul de a împiedica proliferarea nucleară — Înghețarea fondurilor — Obligația de motivare — Eroare de apreciere”

În cauza T-489/10,

Islamic Republic of Iran Shipping Lines, cu sediul în Teheran (Iran), și celelalte 17 reclamante ale căror nume figurează în anexă, reprezentate de F. Randolph, QC, de M. Lester, barrister, și de M. Taher, solicitor,

reclamante,

împotriva

Consiliului Uniunii Europene, reprezentat de M. Bishop și de R. Liudvinaviciute-Cordeiro, în calitate de agenți,

pârât,

susținut de

Comisia Europeană, reprezentată de M. Konstantinidis și de T. Scharf, în calitate de agenți,

și de

Republica Franceză, reprezentată de G. de Bergues și de É. Ranaivoson, în calitate de agenți,

intervenientе,

având ca obiect o cerere de anulare în parte a Deciziei 2010/413/PESC a Consiliului din 26 iulie 2010 privind adoptarea de măsuri restrictive împotriva Iranului și de abrogare a Poziției comune 2007/140/PESC (JO L 195, p. 39, rectificare în JO L 197, 29.7.2010, p. 19), a Regulamentului de punere în aplicare (UE) nr. 668/2010 al Consiliului din 26 iulie 2010 de punere în aplicare a articolului 7 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 423/2007 privind măsuri restrictive împotriva Iranului (JO L 195, p. 25), a Deciziei 2010/644/PESC a Consiliului din 25 octombrie 2010 de modificare a Deciziei 2010/413 (JO L 281, p. 81), a Regulamentului (UE) nr. 961/2010 al Consiliului din 25 octombrie 2010 privind măsuri restrictive împotriva Iranului și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 423/2007 (JO L 281, p. 1) și a Regulamentului (UE) nr. 267/2012 al Consiliului din 23 martie 2012 privind măsuri restrictive împotriva Iranului și de abrogare a Regulamentului (UE) nr. 961/2010 (JO L 88, p. 1, rectificare în JO L 332, 4.12.2012, p. 31),

* Limba de procedură: engleza.

TRIBUNALUL (Camera a patra),

compus din doamnele I. Pelikánová (raportor), președinte, K. Jürimäe și domnul M. van der Woude, judecători,

grefier: domnul N. Rosner, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 23 aprilie 2013,

pronunță prezenta

Hotărâre

Istoricul cauzei

1 Prezenta cauză se înscrie în cadrul măsurilor restrictive instituite pentru a face presiuni asupra Republicii Islamice Iran în scopul ca aceasta din urmă să înceteze activitățile nucleare care prezintă un risc de proliferare și dezvoltarea vectorilor de transport de arme nucleare (denumite în continuare „proliferarea nucleară”).

2 La 26 iulie 2010, reclamantele, Islamic Republic of Iran Shipping Lines (denumite în continuare „IRISL”), precum și celelalte 17 reclamante ale căror nume figurează în anexă au fost înscrise pe lista entităților implicate în proliferarea nucleară care figurează în anexa II la Decizia 2010/413/PESC a Consiliului din 26 iulie 2010 privind adoptarea de măsuri restrictive împotriva Iranului și de abrogare a Poziției comune 2007/140/PESC (JO L 195, p. 39, rectificare în JO L 197, 29.7.2010, p. 19).

3 În consecință, reclamantele au fost înscrise pe lista care figurează în anexa V la Regulamentul (CE) nr. 423/2007 al Consiliului din 19 aprilie 2007 privind măsuri restrictive împotriva Iranului (JO L 103, p. 1, rectificare în JO L 180, 10.7.2007, p. 45) prin intermediul Regulamentului de punere în aplicare (UE) nr. 668/2010 al Consiliului din 26 iulie 2010 de punere în aplicare a articolului 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 423/2007 (JO L 195, p. 25). Această înscriere a avut drept consecință înghețarea fondurilor și a resurselor economice ale reclamantelor.

4 În Decizia 2010/413, Consiliul Uniunii Europene a reținut cu privire la IRISL următoarele motive:

„IRISL [au] fost implicat[e] în transportul de mărfuri asociate domeniului militar, inclusiv mărfuri interzise din Iran. Trei astfel de incidente au implicat [încălcări] clare care au fost raportate Comitetului de sancțiuni pentru Iran al Consiliului de Securitate al [Organizației Națiunilor Unite]. Legătura IRISL cu activitățile de proliferare a determinat [Consiliul de Securitate al Organizației Națiunilor Unite] să solicite statelor desfășurarea unor inspecții ale navelor IRISL, dacă există motive întemeiate să se considere că nava transportă mărfuri interzise, conform [Rezoluțiilor] 1803 și 1929 ale [Consiliului de Securitate al Organizației Națiunilor Unite].”

5 În plus, în motivarea Deciziei 2010/413 referitoare la IRISL Marine Services and Engineering Co., Consiliul a precizat că IRISL „a[u] facilitat încălcarea repetată a dispozițiilor [Rezoluției] 1747 a [Consiliului de Securitate al Organizației Națiunilor Unite]”.

6 Celelalte reclamante au fost identificate în Decizia 2010/413, în esență, drept societăți aflate în proprietatea sau sub controlul ori care acționează în numele IRISL. Khazar Shipping Lines a fost, în plus, identificată că „a facilitat transporturi care au implicat entități desemnate de ONU și SUA, cum ar fi Bank Melli, transportând mărfuri cu risc de proliferare din țări precum Rusia [sau] Kazahstan către Iran”.

7 Motivele reținute față de reclamante în Regulamentul de punere în aplicare nr. 668/2010 sunt, în esență, aceleași precum cele reținute în Decizia 2010/413.

8 Prin scrisoarea din 25 august 2010, reclamantele au solicitat Consiliului să le comunice documentele și probele pe care se întemeia înscrierea lor pe lista cuprinsă în anexa II la Decizia 2010/413 și pe lista cuprinsă în anexa V la Regulamentul nr. 423/2007.

9 Prin scrisoarea din 13 septembrie 2010, Consiliul a răspuns printre altele că aspectele invocate împotriva IRISL erau descrise în raportul anual pentru anul 2009 al Comitetului pentru sancțiuni al Consiliului de Securitate al Organizației Națiunilor Unite (denumit în continuare „Consiliul de Securitate"), a cărui copie atașat-o.

10 Prin scrisoarea din 14 septembrie 2010, reclamantele au solicitat explicații mai ample și probele pe care se întemeiase Consiliul. Acesta a răspuns prin scrisoarea din 20 septembrie 2010, la care erau atașate două propuneri de adoptare a măsurilor restrictive referitoare la IRISL și la Khazar Shipping Lines, prezentate de anumite state membre.

11 Înscrierea reclamantelor în anexa II la Decizia 2010/413 a fost menținută prin Decizia 2010/644/PESC a Consiliului din 25 octombrie 2010 de modificare a Deciziei 2010/413 (JO L 281, p. 81). Motivarea privind reclamantele este identică celei reținute în Decizia 2010/413.

12 Întrucât Regulamentul nr. 423/2007 a fost abrogat prin Regulamentul (UE) nr. 961/2010 al Consiliului din 25 octombrie 2010 privind măsuri restrictive împotriva Iranului (JO L 281, p. 1), numele reclamantelor a fost inclus de Consiliu în anexa VIII la acest din urmă regulament. În consecință, fondurile și resursele economice ale reclamantelor au fost înghețate în temeiul articolului 16 alineatul (2) din regulamentul menționat. Motivarea privind reclamantele este, în esență, identică celei reținute în Decizia 2010/413.

13 Întrucât Regulamentul nr. 961/2010 a fost abrogat prin Regulamentul (UE) nr. 267/2012 al Consiliului din 23 martie 2012 privind măsuri restrictive împotriva Iranului (JO L 88, p. 1, rectificare în JO L 332, 4.12.2012, p. 31), numele reclamantelor a fost inclus de Consiliu în anexa IX la acest din urmă regulament. Motivarea privind reclamantele este, în esență, identică celei reținute în Decizia 2010/413. În consecință, fondurile și resursele economice ale reclamantelor au fost înghețate în temeiul articolului 23 alineatul (2) din regulamentul menționat.

Procedura și concluziile părților

14 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 8 octombrie 2010, reclamantele, precum și Cisco Shipping Co. Ltd și IRISL Multimodal Transport Co. au introdus prezenta acțiune.

15 Prin scrisoarea din 24 noiembrie 2010, Cisco Shipping și IRISL Multimodal Transport au renunțat la judecată cu privire la acțiunea pe care o formulaseră. Prin Ordonanța Tribunalului (Camera a patra) din 8 decembrie 2010, acestea au fost radiate din registru în calitate de reclamante în prezenta cauză și au fost obligate să suporte propriile cheltuieli de judecată.

16 Prin actul depus la grefa Tribunalului la 21 decembrie 2010, reclamantele și-au adaptat capetele de cerere în urma adoptării, la 25 octombrie 2010, a Deciziei 2010/644 și a Regulamentului nr. 961/2010.

17 Prin actele depuse la grefa Tribunalului la 14 și la 22 martie 2011, Comisia Europeană și Republica Franceză au formulat cereri de intervenție în prezenta procedură în susținerea Consiliului. Prin Ordonanța din 10 mai 2011, președintele Camerei a patra a Tribunalului a admis cererile de intervenție formulate de acestea.

18 Prin actul depus la grefa Tribunalului la 30 aprilie 2012, reclamantele și-au adaptat capetele de cerere în urma adoptării, la 23 martie 2012, a Regulamentului nr. 267/2012.

19 Pe baza raportului judecătorului raportor, Tribunalul (Camera a patra) a decis, la 12 martie 2013, deschiderea procedurii orale și, în cadrul măsurilor de organizare a procedurii prevăzute la articolul 64 din Regulamentul de procedură al Tribunalului, a adresat întrebări reclamantelor și Consiliului, invitându-le să răspundă la acestea în ședință.

20 Pledoariile părților și răspunsurile lor la întrebările scrise și orale adresate de Tribunal au fost ascultate în cadrul ședinței din 23 aprilie 2013.

21 Reclamantele solicită Tribunalului:

— anularea Deciziei 2010/413, a Regulamentului de punere în aplicare nr. 668/2010, a Deciziei 2010/644, a Regulamentului nr. 961/2010 și a Regulamentului nr. 267/2012, în măsura în care aceste acte le privesc;

— obligarea Consiliului la plata cheltuielilor de judecată.

22 Consiliul, susținut de Comisie, solicită Tribunalului:

— respingerea acțiunii;

— obligarea reclamantelor la plata cheltuielilor de judecată.

23 Republica Franceză solicită Tribunalului respingerea acțiunii.

În drept

Cu privire la fond

24 Reclamantele invocă cinci motive. Primul motiv este întemeiat pe încălcarea dreptului la apărare și a dreptului lor la o protecție jurisdicțională efectivă. Al doilea motiv este întemeiat pe încălcarea obligației de motivare. Al treilea motiv este întemeiat pe încălcarea principiului proporționalității, a dreptului lor de proprietate și a dreptului lor de a exercita o activitate economică. Al patrulea motiv este întemeiat pe o eroare de apreciere în ceea ce privește adoptarea unor măsuri restrictive în privința lor. Al cincilea motiv este întemeiat pe nelegalitatea articolului 16 alineatul (2) din Regulamentul nr. 961/2010 și a articolului 23 alineatul (2) din Regulamentul nr. 267/2012, în partea în care aceste dispoziții prevăd o interdicție de încărcare sau de descărcare a unor încărcături.

25 Tribunalul consideră că, într-o primă etapă, trebuie analizat al doilea motiv, în măsura în care privește motivarea referitoare la IRISL, și ulterior al patrulea motiv.

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea obligației de motivare, în măsura în care privește motivarea referitoare la IRISL

26 Potrivit reclamantelor, Consiliul a încălcat obligația de motivare în două privințe. Pe de o parte, motivele enunțate împotriva IRISL în actele atacate ar fi insuficiente, întrucât nu demonstrează în mod clar și neechivoc motivul pentru care Consiliul a considerat că IRISL îndeplineau criteriile pentru adoptarea și pentru menținerea măsurilor restrictive care le vizau, în pofida argumentelor prezentate de

reclamante. În special, Consiliul s-ar fi limitat să reproducă susținerile Consiliului de Securitate. Pe de altă parte, reclamantelor nu li s-ar fi comunicat nicio motivare referitoare la IRISL înainte de adoptarea măsurilor restrictive care le vizează.

27 Consiliul, susținut de intervenientă, contestă temeinicia argumentelor formulate de reclamante.

28 Potrivit jurisprudenței, obligația de a motiva un act cauzator de prejudiciu, astfel cum este prevăzută la articolul 296 al doilea paragraf TFUE și, mai precis, în speță, la articolul 24 alineatul (3) din Decizia 2010/413, la articolul 15 alineatul (3) din Regulamentul nr. 423/2007, la articolul 36 alineatul (3) din Regulamentul nr. 961/2010 și la articolul 46 alineatul (3) din Regulamentul nr. 267/2012, are ca scop, pe de o parte, să furnizeze persoanei interesate indicații suficiente pentru a ști dacă actul este bine fundamentat sau dacă este, eventual, afectat de un viciu care permite contestarea validității sale în fața instanței Uniunii Europene și, pe de altă parte, să dea posibilitatea acestei din urmă instanțe să își exercite controlul asupra legalității actului respectiv. Obligația de motivare astfel enunțată constituie un principiu esențial al dreptului Uniunii de la care nu se poate deroga decât în considerarea unor motive imperative. Prin urmare, motivarea trebuie, în principiu, să fie comunicată persoanei interesate în același timp cu actul care îi cauzează un prejudiciu, lipsa sa neputând fi remediată prin faptul că persoana interesată ia cunoștință de motivarea actului în cursul procedurii în fața instanței Uniunii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 octombrie 2009, Bank Melli Iran/Consiliul, T-390/08, Rep., p. II-3967, punctul 80 și jurisprudența citată).

29 Prin urmare, cu excepția situației în care există motive imperative care țin de securitatea Uniunii sau a statelor sale membre ori de modul de desfășurare a relațiilor lor internaționale care să împiedice comunicarea anumitor elemente, Consiliul este obligat să aducă la cunoștința unei entități care face obiectul unor măsuri restrictive motivele specifice și concrete pentru care consideră că era necesară adoptarea acestora. Astfel, Consiliul trebuie să menționeze elementele de fapt și de drept de care depinde justificarea legală a măsurilor în cauză și considerentele care l-au determinat să le adopte (a se vedea în acest sens Hotărârea Bank Melli Iran/Consiliul, punctul 28 de mai sus, punctul 81 și jurisprudența citată).

30 Pe de altă parte, motivarea trebuie să fie adaptată naturii actului în cauză și contextului în care a fost adoptat actul. Cerința motivării trebuie apreciată în funcție de împrejurările cauzei, în special de conținutul actului, de natura motivelor invocate și de interesul de a primi explicații propriu destinatarului sau altor persoane vizate în mod direct și individual de acest act. Nu este obligatoriu ca motivarea să specifice toate elementele de fapt și de drept pertinente, având în vedere că aprecierea caracterului suficient al unei motivări trebuie efectuată nu numai prin prisma modului de redactare, ci și în raport cu contextul său, precum și cu ansamblul normelor juridice care reglementează materia respectivă. În special, un act cauzator de prejudiciu este suficient motivat atunci când intervine într-un context cunoscut de persoana interesată, care îi permite acesteia să înțeleagă semnificația măsurii adoptate în privința sa (a se vedea Hotărârea Bank Melli Iran/Consiliul, punctul 28 de mai sus, punctul 82 și jurisprudența citată).

31 În primul rând, în ceea ce privește lipsa comunicării motivării înainte de adoptarea actelor atacate, este suficient să se amintească faptul că, potrivit unei jurisprudențe constante, Consiliul nu are obligația de a comunica în prealabil persoanei sau entității în cauză motivele pe care această instituție înțelege să întemeieze înscrierea inițială a numelui său pe lista persoanelor și a entităților ale căror fonduri sunt înghețate. Astfel, pentru a nu i se compromite eficacitatea, o asemenea măsură trebuie, prin însăși natura sa, să poată beneficia de un efect de surpriză și să se aplice imediat. Într-un astfel de caz, este suficient, în principiu, ca instituția să comunice motivele către persoana sau entitatea în cauză și să îi acorde acesteia dreptul de a fi ascultată concomitent cu sau imediat după adoptarea deciziei (Hotărârea Curții din 21 decembrie 2011, Franța/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, Rep., p. I-13427, punctul 61).

32 În al doilea rând, în ceea ce privește pretinsa insuficiență a motivării, trebuie arătat cu titlu introductiv că, potrivit Consiliului și Comisiei, măsurile restrictive care vizează IRISL pot fi fondate pe două temeiuri juridice independente. Pe de o parte, potrivit acestora, împrejurările invocate împotriva IRISL demonstrează că acestea din urmă furnizau sprijin pentru proliferarea nucleară în sensul articolului 20 alineatul (1) litera (b) din Decizia 2010/413, al articolului 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 423/2007, al articolului 16 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 961/2010 și al articolului 23 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 267/2012 (denumit în continuare „primul criteriu"). Pe de altă parte, din aceleași împrejurări ar rezulta că IRISL au ajutat o persoană, o entitate sau un organism care figurează pe o listă să încalce dispozițiile Deciziei 2010/413, ale Regulamentului nr. 961/2010, ale Regulamentului nr. 267/2012 și ale rezoluțiilor aplicabile ale Consiliului de Securitate, în sensul articolului 20 alineatul (1) litera (b) din Decizia 2010/413, al articolului 16 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul nr. 961/2010 și al articolului 23 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul nr. 267/2012 (denumit în continuare „al doilea criteriu").

33 Trebuie, prin urmare, să se verifice dacă Consiliul a motivat, corespunzător cerințelor legale, aplicarea fiecăruia dintre cele două criterii alternative în privința IRISL. În acest context, trebuie să se ia în considerare, în plus față de motivarea actelor atacate, raportul anual al Comitetului pentru sancțiuni al Consiliului de Securitate pentru anul 2009, comunicat reclamantelor la 13 septembrie 2010, și propunerea de adoptare a unor măsuri restrictive referitoare la IRISL, comunicată de Consiliu reclamantelor prin scrisoarea din 20 septembrie 2010. Într-adevăr, aceste elemente au fost comunicate înainte de introducerea acțiunii.

34 În ceea ce privește primul criteriu, motivarea actelor atacate, reprodusă la punctul 4 de mai sus, se referă, pe de o parte, la trei incidente în care IRISL au fost implicate în transportul de material militar provenit din Iran, calificate de Consiliu drept „activități care prezintă un risc de proliferare", și, pe de altă parte, la poziția Consiliului de Securitate față de IRISL.

35 Raportul pentru anul 2009 al Comitetului pentru sancțiuni al Consiliului de Securitate oferă detalii suplimentare privind cele trei incidente în cauză, în măsura în care precizează printre altele că acestea au implicat confiscarea încărcăturilor interzise de către autorități și în măsura în care identifică navele avute în vedere.

36 Considerate împreună, aceste elemente sunt suficiente pentru a permite reclamantelor să înțeleagă că Consiliul s-a întemeiat, pe de o parte, pe cele trei incidente care au implicat transportul de către IRISL al unor încărcături interzise și, pe de altă parte, pe faptul că Consiliul de Securitate a considerat necesar să solicite statelor să inspecteze, în anumite împrejurări, navele aparținând IRISL, pentru a concluziona că acestea din urmă furnizau sprijin pentru proliferarea nucleară. În definitiv, cele trei incidente au fost descrise cu un grad suficient de precizie, aspect atestat de faptul că împrejurările în care acestea au avut loc au fost abordate în detaliu de reclamante, atât în cadrul observațiilor lor prezentate Consiliului, cât și în înscrisurile lor prezentate la Tribunal.

37 În acest context, trebuie în plus să se respingă argumentul reclamantelor potrivit căruia Consiliul s-a limitat, în mod greșit, să repete motivele invocate de Consiliul de Securitate. Astfel, nimic nu se opune ca motivarea furnizată de alte organe și instituții să fie însușită de Consiliu, cu condiția ca aceasta să fie suficient de precisă.

38 În schimb, aplicarea celui de al doilea criteriu în privința IRISL nu este motivată corespunzător cerințelor legale. Astfel, pe de o parte, motivarea reprodusă la punctul 4 de mai sus nu se referă la faptul că comportamentele imputate IRISL ar fi legate de intenția de a eluda efectele măsurilor restrictive care vizează un terț. Pe de altă parte, deși motivarea reprodusă la punctul 5 de mai sus se referă la faptul că IRISL au facilitat încălcări repetate ale dispozițiilor Rezoluției 1747 (2007) a Consiliului de Securitate, aceasta nu precizează nici natura încălcărilor invocate, nici datele lor, nici entitățile sau bunurile avute în vedere. În consecință, chiar presupunând că motivarea ar putea fi luată în considerare, deși nu a fost invocată expres față de IRISL, aceasta este excesiv de vagă.

39 În aceste împrejurări, al doilea motiv trebuie respins în măsura în care se referă la aplicarea primului criteriu în privința IRISL și trebuie admis în măsura în care se referă la aplicarea celui de al doilea criteriu în privința IRISL. Ținând seama de faptul că cele două criterii menționate mai sus sunt alternative, caracterul insuficient al motivării privind al doilea criteriu nu justifică anularea actelor atacate în măsura în care acestea privesc IRISL. Însă, având în vedere cele constatate la punctul 38 de mai sus, al doilea criteriu nu va putea fi luat în considerare cu ocazia examinării celorlalte motive formulate de reclamante.

Cu privire la al patrulea motiv, întemeiat pe o eroare de apreciere cu privire la adoptarea unor măsuri restrictive față de reclamante

40 Reclamantele susțin că Consiliul a săvârșit o eroare de apreciere atunci când a considerat că acestea trebuiau să facă obiectul unor măsuri restrictive, din moment ce acesta s-a întemeiat pe simple prezumții, nu a identificat elemente care să permită să se considere că reclamantele erau implicate în proliferarea nucleară și nu a luat în considerare argumentele reclamantelor.

41 Consiliul, susținut de Comisie și de Republica Franceză, contestă temeinicia argumentelor reclamantelor.

42 Potrivit unei jurisprudențe constante, controlul jurisdicțional al legalității unui act prin care au fost adoptate măsuri restrictive în privința unei entități se extinde la aprecierea situației de fapt și a împrejurărilor invocate în justificarea acestuia, precum și la verificarea elementelor de probă și a informațiilor pe care se întemeiază această apreciere. În caz de contestare, revine Consiliului sarcina de a prezenta aceste elemente în vederea verificării lor de instanța Uniunii (a se vedea în acest sens Hotărârea Bank Melli Iran/Consiliul, punctul 28 de mai sus, punctele 37 și 107).

43 În consecință, în prezenta cauză, trebuie verificat dacă Consiliul a considerat în mod întemeiat că reclamantele trebuiau să fie vizate de măsuri restrictive ca urmare, pe de o parte, a împrejurării că IRISL și Khazar Shipping Lines erau implicate în proliferarea nucleară și ca urmare, pe de altă parte, a împrejurării că reclamantele altele decât IRISL se aflau în proprietatea sau sub controlul acestora din urmă ori acționau în numele lor.

– Cu privire la implicarea IRISL în proliferarea nucleară

44 Reclamantele contestă că împrejurările invocate împotriva IRISL justifică adoptarea și menținerea măsurilor restrictive care le vizează. Acestea precizează, printre altele, că cele trei incidente care au implicat transportul de către IRISL al unor bunuri interzise nu priveau proliferarea nucleară, ci materialul militar, și nu justificau, așadar, adoptarea unor măsuri restrictive care să vizeze proliferarea menționată. Această constatare ar fi susținută de faptul că incidentele în cauză au avut drept rezultat adoptarea unor măsuri restrictive față de IRISL sau de celelalte reclamante de către Consiliul de Securitate. În plus, în orice caz, IRISL nu ar fi avut cunoștință de natura bunurilor transportate.

45 Consiliul și intervenientele contestă temeinicia argumentelor reclamantelor. Potrivit Consiliului, în primul rând, deși cele trei incidente imputate IRISL se referă la material militar, acestea constituie sprijin pentru proliferarea nucleară, având în vedere printre altele că încalcă rezoluțiile Consiliului de Securitate privind proliferarea nucleară. Această constatare ar fi atestată de poziția Consiliului de Securitate. În al doilea rând, independent de calificarea celor trei incidente menționate mai sus, faptul că IRISL, în calitate de companie maritimă importantă care are o prezență internațională și este deținută de statul iranian, ar fi transportat material militar interzis, ar implica că acestea au transportat în mod necesar și material legat de proliferarea nucleară, având în vedere că dezvoltarea activităților legate de proliferarea nucleară necesită prestarea unor servicii de transport maritim. În al

treilea rând, în orice caz, cele trei incidente care implică IRISL ar stabili că există un risc serios ca IRISL să transporte material legat de proliferarea nucleară. Prin urmare, adoptarea și menținerea unor măsuri restrictive care vizează IRISL ar fi justificate cu titlu preventiv.

46 Trebuie analizată temeinicia justificărilor invocate de Consiliu pentru adoptarea și menținerea măsurilor restrictive care vizează IRISL.

47 În primul rând, articolul 20 alineatul (1) litera (b) din Decizia 2010/413 prevede înghețarea fondurilor „persoanel[or] sau entității[or] […] care sunt implicate în activitățile nucleare sensibile cu risc de proliferare ale Iranului sau în perfecționarea vectorilor de transport ai armelor nucleare, inclusiv prin implicarea în achiziția articolelor, bunurilor, echipamentelor, materialelor și tehnologiei interzise”. De asemenea, articolul 16 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 961/2010 și articolul 23 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 267/2012 vizează printre altele entitățile desemnate ca „susținând activitățile nucleare care prezintă un risc de proliferare sau activitățile de dezvoltare a vectorilor purtători de arme nucleare desfășurate de Iran, inclusiv implicarea în achiziționarea produselor și [a] tehnologiilor interzise”. Articolul 7 alineatul (2) literele (a) și (b) din Regulamentul nr. 423/2007 are în vedere printre altele persoanele și entitățile care furnizează sprijin pentru proliferarea nucleară, fără a se referi în mod expres la achiziționarea tehnologiilor și a bunurilor interzise.

48 Modul de formulare folosit de legiuitor implică faptul că adoptarea măsurilor restrictive față de o persoană sau de o entitate, ca urmare a sprijinului pe care aceasta l-ar fi furnizat pentru proliferarea nucleară, presupune ca ea să fi adoptat în mod efectiv un comportament care să corespundă acestui criteriu. În schimb, simplul risc ca persoana sau entitatea în cauză să furnizeze sprijin pentru proliferarea nucleară în viitor nu este suficient (a se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului din 25 aprilie 2012, Manufacturing Support & Procurement Kala Naft/Consiliul, T-509/10, punctul 115).

49 În consecință, articolul 20 alineatul (1) litera (b) din Decizia 2010/413, articolul 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 423/2007, articolul 16 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 961/2010 și articolul 23 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 267/2012 impuneau Consiliului să constate existența unui sprijin furnizat în mod efectiv de IRISL pentru proliferarea nucleară.

50 În această privință, trebuie amintit că, prin Rezoluțiile 1737 (2006), 1747 (2007), 1803 (2008) și 1929 (2009), Consiliul de Securitate, acționând în temeiul capitolului VII din Carta Națiunilor Unite, a adoptat un anumit număr de măsuri restrictive având drept scop convingerea Republicii Islamice Iran să se conformeze Rezoluției 1737 (2006), în temeiul căreia Republica Islamică Iran trebuia să suspende de îndată toate activitățile legate de îmbogățire și de reprelucrare, precum și lucrările la toate proiectele legate de apa grea și să adopte anumite măsuri stabilite de Consiliul guvernatorilor Agenției Internaționale pentru Energie Atomică (AIEA), pe care Consiliul de Securitate le considera esențiale în vederea instaurării încrederii în scopurile exclusiv pașnice ale programului nuclear iranian. Pe lângă o interdicție pentru Republica Islamică Iran să exporte bunurile și tehnologiile legate de activitățile sale nucleare care prezintă un risc de proliferare sau de dezvoltarea vectorilor de transport de arme nucleare [alineatul (7) din Rezoluția 1737 (2006)], aceste rezoluții prevăd de asemenea că Republica Islamică Iran nu trebuie să furnizeze, să vândă sau să transfere, în mod direct sau indirect, de pe teritoriul său sau prin intermediul resortisanților săi ori prin intermediul navelor sau al aeronavelor care arborează pavilionul său, nicio armă și niciun material conex și că toate statele trebuie să interzică achiziționarea acestor articole din Republica Islamică Iran, de către resortisanții lor sau prin intermediul navelor sau al aeronavelor care arborează pavilionul lor, indiferent dacă aceste articole își au sau nu își au originea pe teritoriul iranian [alineatul (5) din Rezoluția 1747 (2007)].

51 Aceste măsuri de interdicție, deși se integrează în același context general și urmăresc aceeași finalitate, sunt totuși distincte în ceea ce privește bunurile și tehnologiile pe care le au în vedere. Astfel, faptul că un bun este vizat de interdicția prevăzută la punctul 5 din Rezoluția 1747 (2007) nu înseamnă în mod

necesar că acesta este vizat și de interdicția privind bunurile și tehnologiile legate de activitățile nucleare ale Republicii Islamice Iran care prezintă un risc de proliferare sau de dezvoltarea vectorilor de transport de arme nucleare de către Republica Islamică Iran, prevăzută la punctul 7 din Rezoluția 1737 (2006).

52 În prezenta cauză, rezultă din raportul anual pentru anul 2009 al Comitetului pentru sancțiuni al Consiliului de Securitate că cele trei incidente care au implicat IRISL se refereau la pretinse încălcări ale interdicției prevăzute la punctul 5 din Rezoluția 1747 (2007), privind exportul de arme și de material conex de către Republica Islamică Iran. În schimb, celelalte elemente din dosar, comunicate de Consiliu reclamantelor, la solicitarea acestora, și prezentate la Tribunal, nu cuprind elemente care să sugereze că bunurile în cauză erau, în același timp, vizate de interdicția referitoare la materialul legat de proliferarea nucleară, prevăzută la punctul 7 din Rezoluția 1737 (2006).

53 În ședință, Consiliul a arătat în această privință că cele trei incidente în cauză erau legate de proliferarea nucleară prin faptul că exportul de arme și de material conex era utilizat de Republica Islamică Iran pentru a finanța proliferarea nucleară. Totuși, această afirmație nu figurează nici în motivarea actelor atacate, nici în documentele și în elementele de probă comunicate reclamantelor, la cerere. În consecință, aceasta nu poate fi luată în considerare în speță pentru a justifica înscrierea IRISL pe baza criteriului juridic referitor la furnizarea de sprijin pentru proliferarea nucleară. În plus și în orice caz, trebuie adăugat că Consiliul nu a prezentat în fața Tribunalului niciun indiciu concret de natură să susțină afirmația potrivit căreia transportul materialului militar interzis, efectuat de IRISL, avea drept rol să finanțeze proliferarea nucleară.

54 Consiliul susține însă că împrejurarea potrivit căreia cele trei incidente care au implicat IRISL constituie sprijin pentru proliferarea nucleară, în pofida faptului că acestea nu priveau materialul legat de proliferarea menționată, este dovedită de poziția Consiliului de Securitate față de IRISL.

55 În această privință, este, desigur, adevărat că Consiliul de Securitate a solicitat statelor să inspecteze navele aparținând IRISL, dacă existau motive întemeiate să se considere că navele menționate transportau mărfuri interzise, conform Rezoluțiilor 1803 (2008) și 1929 (2009). De asemenea, Consiliul de Securitate a adoptat măsuri restrictive în privința a trei entități deținute sau controlate de IRISL.

56 Cu toate acestea, pe de o parte, măsurile restrictive dispuse de Consiliul de Securitate nu vizează IRISL însele, iar dosarul de la Tribunal nu cuprinde elemente care să expună motivele exacte ale adoptării lor.

57 Pe de altă parte, invitația adresată statelor de a inspecta navele IRISL în anumite împrejurări demonstrează că, în opinia Consiliul de Securitate, există un risc ca IRISL să furnizeze sprijin pentru proliferarea nucleară. În schimb, aceasta nu demonstrează că IRISL au adus în mod efectiv un astfel de sprijin, în mod contrar a ceea ce impun articolul 20 alineatul (1) litera (b) din Decizia 2010/413, articolul 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 423/2007, articolul 16 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 961/2010 și articolul 23 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 267/2012.

58 În aceste împrejurări, trebuie considerat că nu s-a dovedit că, prin transportarea de material militar, în trei rânduri, cu încălcarea interdicției prevăzute la alineatul (5) din Rezoluția 1747 (2007), IRISL au furnizat sprijin pentru proliferarea nucleară. Prin urmare, cele trei incidente în cauză nu justifică adoptarea și menținerea măsurilor restrictive care vizează IRISL.

59 În al doilea rând, trebuie amintit că adoptarea și menținerea unor măsuri restrictive nu se pot întemeia în mod valid pe o prezumție care nu a fost prevăzută de reglementarea aplicabilă și care nu răspunde obiectivului acesteia din urmă (a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 13 martie 2012, Tay Za/Consiliul, C-376/10 P, punctul 69).

60 Or, în prezenta cauză, afirmația Consiliului potrivit căreia, dacă IRISL au transportat material militar, cu încălcarea interdicției prevăzute la alineatul (5) din Rezoluția 1747 (2007), acestea au transportat în mod necesar și material legat de proliferarea nucleară nu este susținută de nicio informație ori probă concretă. Astfel, aceasta se bazează pe o prezumție, care nu este prevăzută de Decizia 2010/413, de Regulamentul nr. 423/2007, de Regulamentul nr. 961/2010 și de Regulamentul nr. 267/2012, astfel cum rezultă din cuprinsul punctului 48 de mai sus. O astfel de prezumție nu corespunde, pe de altă parte, structurii textelor menționate mai sus, întrucât nu recunoaște distincția dintre măsurile prin care se interzice exportul armelor și al materialului asociat și măsurile prin care se interzice transportul materialului legat de proliferarea nucleară.

61 În aceste împrejurări, afirmația Consiliului potrivit căreia IRISL au transportat în mod necesar material legat de proliferarea nucleară nu poate fi admisă.

62 În al treilea rând, în măsura în care Consiliul susține că cele trei incidente care au implicat IRISL dovedesc că există un risc serios că acestea să transporte material legat de proliferarea nucleară, trebuie amintit că, astfel cum rezultă din cuprinsul punctului 48 de mai sus, existența unui astfel de risc nu este suficientă pentru a justifica adoptarea și menținerea măsurilor restrictive, având în vedere modul de redactare al articolului 20 alineatul (1) litera (b) din Decizia 2010/413, al articolului 7 alineatul (2) literele (a) și (b) din Regulamentul nr. 423/2007, al articolului 16 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 961/2010 și al articolului 23 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 267/2012.

63 În acest context, Consiliul susține că, ținând seama de natura clandestină a operațiunilor de proliferare nucleară, faptul de a i se solicita să identifice transporturile care privesc în mod specific materialul legat de proliferarea nucleară, mai degrabă decât alte bunuri interzise, ar priva măsurile restrictive de orice efect preventiv.

64 În această privință, dacă Consiliul consideră că reglementarea aplicabilă nu îi permite să intervină în mod suficient de eficace în vederea combaterii proliferării nucleare, acesta are posibilitatea să o modifice, în rolul său de legiuitor, sub rezerva controlului legalității exercitat de instanța Uniunii, pentru a extinde ipotezele în care pot fi adoptate măsuri restrictive.

65 În schimb, dorința de a asigura efectul preventiv cel mai larg posibil al măsurilor restrictive nu poate avea drept consecință interpretarea reglementării în vigoare contrar modului său de redactare clar.

66 În consecință, chiar dacă pare justificat să se considere că faptul că IRISL au fost implicate în trei incidente referitoare la transportul materialului militar, cu încălcarea interdicției prevăzute la punctul 5 din Rezoluția 1747 (2007), majorează riscul ca acestea să fie implicate și în incidente privind transportul materialului legat de proliferarea nucleară, această împrejurare nu justifică, în starea actuală a reglementării aplicabile, adoptarea și menținerea unor măsuri restrictive în privința IRISL.

67 Având în vedere toate considerațiile de mai sus, trebuie concluzionat că elementele invocate de Consiliu nu justifică adoptarea și menținerea unor măsuri restrictive față de IRISL.

68 Prin urmare, al patrulea motiv trebuie admis în ceea ce privește IRISL.

– Cu privire la implicarea Khazar Shipping Lines în proliferarea nucleară

69 Potrivit motivării actelor atacate, Khazar Shipping Lines ar fi implicate în proliferarea nucleară, întrucât acestea ar fi facilitat operațiuni de transport pentru entități desemnate de Organizația Națiunilor Unite și de Statele Unite ale Americii, printre care „banca Melli”.

70 Khazar Shipping Lines susțin că nu sunt implicate în proliferarea nucleară și arată printre altele că nici nu au transportat încărcături care sunt legate de proliferarea nucleară, nici nu au furnizat servicii către Bank Melli Iran. Khazar Shipping Lines adaugă că, în observațiile lor prezentate Consiliului, au respins afirmațiile care le vizau.

71 Consiliul și intervenientele contestă argumentele prezentate de Khazar Shipping Lines.

72 În această privință, este suficient să se arate că, deși Khazar Shipping Lines pun în discuție temeinicia afirmațiilor care le vizează, Consiliul nu a prezentat nicio informație sau probă pentru a le susține. În aceste împrejurări, conform jurisprudenței citate la punctul 42 de mai sus, afirmațiile menționate nu justifică adoptarea și menținerea măsurilor restrictive față de Khazar Shipping Lines. În consecință, al patrulea motiv trebuie admis în măsura în care privește implicarea Khazar Shipping Lines în proliferarea nucleară.

– Cu privire la faptul că reclamantele altele decât IRISL ar fi deținute sau controlate de acestea din urmă ori ar acționa în numele lor

73 Reclamantele altele decât IRISL contestă că trebuie să facă obiectul unor măsuri restrictive, pentru motivul că acestea sunt deținute sau controlate de IRISL ori acționează în numele lor. Acestea susțin, printre altele, că unele dintre ele nu sunt companii maritime, nu sunt deținute de IRISL ori nu sunt deținute decât în cotă minoritară.

74 Consiliul și intervenientele contestă temeinicia argumentelor prezentate de reclamante.

75 În această privință, atunci când fondurile unei entități care a fost identificată că furnizează sprijin pentru proliferarea nucleară sunt înghețate, există un risc care nu este neglijabil ca aceasta să exercite o presiune asupra entităților care îi aparțin sau care sunt controlate de ea ori care acționează în numele acesteia, pentru a eluda efectele măsurilor care o vizează. În aceste împrejurări, înghețarea fondurilor entităților care aparțin sau care sunt controlate de o entitate ce a fost identificată că furnizează sprijin pentru proliferarea nucleară ori care acționează în numele acesteia este necesară și adecvată pentru a asigura eficacitatea măsurilor adoptate împotriva acesteia din urmă și pentru a garanta că măsurile respective nu vor fi eludate (a se vedea prin analogie Hotărârea Tribunalului din 9 iulie 2009, Melli Bank/Consiliul, T-246/08 și T-332/08, Rep., p. II-2629, punctul 103).

76 Or, astfel cum rezultă din cuprinsul punctelor 44-68 de mai sus, în prezenta cauză, Consiliul nu a dovedit că IRISL furnizaseră sprijin pentru proliferarea nucleară.

77 În aceste împrejurări, chiar presupunând că reclamantele altele decât IRISL aparțin sau sunt controlate efectiv de acestea din urmă ori acționează în numelor lor, această împrejurare nu justifică adoptarea și menținerea măsurilor restrictive care le vizează, întrucât IRISL nu au fost recunoscute în mod corespunzător ca furnizând sprijin pentru proliferarea nucleară.

78 Prin urmare, al patrulea motiv trebuie admis în măsura în care privește faptul că reclamante altele decât IRISL ar aparține sau ar fi controlate de acestea din urmă ori ar acționa în numele lor.

79 Având în vedere toate considerațiile de mai sus, al patrulea motiv trebuie admis față de toate reclamantele și, în consecință, trebuie anulate actele atacate în măsura în care privesc reclamantele, fără a fi necesar să se examineze celelalte argumente și motive ale reclamantelor.

Cu privire la efectele în timp ale anulării actelor atacate

80 Mai întâi, în ceea ce privește efectele în timp ale anulării actelor atacate, trebuie arătat că Regulamentul de punere în aplicare nr. 668/2010, care a modificat lista din anexa V la Regulamentul nr. 423/2007, nu mai produce efecte juridice în urma abrogării acestui din urmă regulament, efectuată prin intermediul Regulamentului nr. 961/2010. De asemenea, însuși Regulamentul nr. 961/2010 a fost abrogat prin Regulamentul nr. 267/2012. În consecință, anularea Regulamentului de punere în aplicare nr. 668/2010 și a Regulamentului nr. 961/2010 nu privește decât efectele pe care aceste acte le-au produs între data intrării lor în vigoare și data abrogării lor.

81 În continuare, în ceea ce privește Regulamentul nr. 267/2012, trebuie amintit că, în temeiul articolului 60 al doilea paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, prin derogare de la articolul 280 TFUE, deciziile Tribunalului care anulează un regulament intră în vigoare numai după expirarea termenului de recurs menționat la articolul 56 primul paragraf din statutul menționat sau, în cazul în care în acest termen s-a introdus un recurs, după respingerea acestuia (a se vedea prin analogie Hotărârea Tribunalului din 16 septembrie 2011, Kadio Morokro/Consiliul, T-316/11, nepublicată în Repertoriu, punctul 38).

82 În aceste împrejurări, Consiliul dispune de un termen de două luni, prelungit cu termenul de zece zile prevăzut pentru considerente de distanță, începând de la notificarea prezentei hotărâri, pentru a remedia încălcarea constatată, adoptând, dacă este cazul, noi măsuri restrictive în privința reclamantelor. În prezenta cauză, riscul de a aduce o atingere serioasă și ireversibilă eficacității măsurilor restrictive impuse de Regulamentul nr. 267/2012 nu pare suficient de ridicat, având în vedere consecințele importante ale acestor măsuri asupra drepturilor și libertăților reclamantelor, pentru a justifica menținerea efectelor regulamentului menționat în ceea ce le privește pe acestea din urmă pentru o perioadă care să o depășească pe cea prevăzută la articolul 60 al doilea paragraf din Statutul Curții (a se vedea prin analogie Hotărârea Kadio Morokro/Consiliul, punctul 81 de mai sus, punctul 38).

83 În sfârșit, în ceea ce privește efectele în timp ale anulării Deciziei 2010/413, astfel cum a fost modificată prin Decizia 2010/644, trebuie amintit că, în temeiul articolului 264 al doilea paragraf TFUE, Tribunalul poate indica, în cazul în care apreciază că este necesar, care sunt efectele actului anulat care trebuie considerate ca fiind irevocabile. În prezenta cauză, existența unei diferențe între data de la care produce efecte anularea Regulamentului nr. 267/2012 și cea de la care produce efecte anularea Deciziei 2010/413, astfel cum a fost modificată prin Decizia 2010/644, ar putea determina o atingere gravă adusă securității juridice, întrucât prin actele menționate reclamantelor li se aplică măsuri identice. Prin urmare, efectele Deciziei 2010/413, astfel cum a fost modificată prin Decizia 2010/644, trebuie să fie menținute în ceea ce le privește pe reclamante până când anularea Regulamentului nr. 267/2012 începe să producă efecte (a se vedea prin analogie Hotărârea Kadio Morokro/Consiliul, punctul 81 de mai sus, punctul 39).

Cu privire la cheltuielile de judecată

84 Potrivit articolului 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât Consiliul a căzut în pretenții, se impune obligarea acestuia la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor reclamantelor.

85 Conform articolului 87 alineatul (4) primul paragraf din respectivul regulament, statele membre și instituțiile care intervin în litigiu suportă propriile cheltuieli de judecată. Comisia și Republica Franceză suportă, așadar, propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a patra)

declară și hotărăște:

1) Anulează, în măsura în care privesc Islamic Republic of Iran Shipping Lines, precum și celelalte 17 reclamante ale căror nume figurează în anexă:

— **anexa II la Decizia 2010/413/PESC a Consiliului din 26 iulie 2010 privind adoptarea de măsuri restrictive împotriva Iranului și de abrogare a Poziției comune 2007/140/PESC;**

— **anexa la Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 668/2010 al Consiliului din 26 iulie 2010 de punere în aplicare a articolului 7 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 423/2007 privind măsuri restrictive împotriva Iranului;**

— **anexa la Decizia 2010/644/PESC a Consiliului din 25 octombrie 2010 de modificare a Deciziei 2010/413;**

— **anexa VIII la Regulamentul (UE) nr. 961/2010 al Consiliului din 25 octombrie 2010 privind măsuri restrictive împotriva Iranului și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 423/2007;**

— **anexa IX la Regulamentul (UE) nr. 267/2012 al Consiliului din 23 martie 2012 privind măsuri restrictive împotriva Iranului și de abrogare a Regulamentului nr. 961/2010.**

2) Efectele Deciziei 2010/413, astfel cum a fost modificată prin Decizia 2010/644, sunt menținute în ceea ce privește Islamic Republic of Iran Shipping Lines, precum și celelalte 17 reclamante ale căror nume figurează în anexă, până când anularea Regulamentului nr. 267/2012 începe să producă efecte.

3) Consiliul Uniunii Europene suportă, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, cheltuielile de judecată efectuate de Islamic Republic of Iran Shipping Lines, precum și de celelalte 17 reclamante ale căror nume figurează în anexă.

4) Comisia Europeană și Republica Franceză suportă propriile cheltuieli de judecată.

Pelikánová Jürimäe Van der Woude

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 16 septembrie 2013.

Semnături

Anexă

Bushehr Shipping Co. Ltd, cu sediul în Valletta (Malta),

Hafize Darya Shipping Lines (HDSL), cu sediul în Teheran (Iran),

Irano – Misr Shipping Co., cu sediul în Teheran,

Irinvestship Ltd, cu sediul în Londra (Regatul Unit),

IRISL (Malta) Ltd, cu sediul în Sliema (Malta),

IRISL Club, cu sediul în Teheran,

IRISL Europe GmbH, cu sediul în Hamburg (Germania),

IRISL Marine Services and Engineering Co., cu sediul în Qeshm (Iran),

ISI Maritime Ltd, cu sediul în Valletta,

Khazar Shipping Lines, cu sediul în Anzali (Iran),

Leadmarine, cu sediul în Singapore (Singapore),

Marble Shipping Ltd, cu sediul în Sliema,

Safiran Payam Darya Shipping Lines (SAPID), cu sediul în Teheran,

Shipping Computer Services Co., cu sediul în Teheran,

Soroush Saramin Asatir Ship Management, cu sediul în Teheran,

South Way Shipping Agency Co. Ltd, cu sediul în Teheran,

Valfajr 8th Shipping Line Co., cu sediul în Teheran.

Cuprins

Istoricul cauzei 2

Procedura și concluziile părților 3

În drept 4

Cu privire la fond 4

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea obligației de motivare, în măsura în care privește motivarea referitoare la IRISL 4

Cu privire la al patrulea motiv, întemeiat pe o eroare de apreciere cu privire la adoptarea unor măsuri restrictive față de reclamante 7

– Cu privire la implicarea IRISL în proliferarea nucleară 7

– Cu privire la implicarea Khazar Shipping Lines în proliferarea nucleară 10

– Cu privire la faptul că reclamantele altele decât IRISL ar fi deținute sau controlate de acestea din urmă ori ar acționa în numele lor 11

Cu privire la efectele în timp ale anulării actelor atacate 12

Cu privire la cheltuielile de judecată 12